

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 30 grudnia 2020 r. K. K. (1) (nosząca w początkowym okresie zatrudnienia nazwisko K.) wystąpiła z żądaniem uchylenia kary porządkowej upomnienia nałożonej na nią pismem z 2 grudnia 2020 r. przez pracodawcę Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w S.. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazała, że w jej ocenie zastosowana przez pracodawcę kara porządkowa jest w istocie bezpodstawna, a każdy z czterech wskazanych w oświadczeniu pracodawcy zarzutów związanych z odbywanymi przez nią podróżami służbowymi nie znajduje uzasadnienia w rzeczywistości.

W odpowiedzi na pozew Wojewódzki Fundusz (...) w S. wniósł o oddalenie powództwa w całości. Argumentował, że powódka swoim zachowaniem naruszyła obowiązujący u pozwanego Regulamin Pracy oraz Instrukcję w sprawie podróży służbowych pracowników Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w S., co w pełni czyniło zasadnym nałożenie na K. K. (1) kary porządkowej.

Obie strony wystąpiły o zwrot kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. (1) była zatrudniona w Wojewódzkim Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w S. na stanowisku specjalisty do spraw kadr od 1 sierpnia 2015 r., w tym od 1 lutego 2016 r. na podstawie umowy na czas nieokreślony.

Niesporne , nadto dowód: umowa o pracę na okres próbny – k. 1 cz. B akt osobowych powódki, umowa o pracę na czas określony – k. 6 umowa o pracę na czas nieokreślony – k. 7.

Zgodnie z postanowieniami obowiązującego u pracodawcy Regulaminu Pracy za naruszanie zasad ustalonego porządku i dyscypliny pracy, w tym niewykonywanie poleceń przełożonych, na pracownika mogła zostać nałożona kara upomnienia lub nagany w trybie określonym przepisami kodeksu pracy.

Dowód : regulamin pracy – k. 6-21.

Zasady odbywania oraz rozliczania podróży służbowych u pracodawcy określała Instrukcja w sprawie podróży służbowych pracowników Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w S.. Zgodnie z jej treścią polecenie wyjazdu służbowego delegowany pracownik otrzymywał od prezesa lub dyrektora Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w S.. Przed rozpoczęciem podróży służbowej pracownik mógł otrzymać zaliczkę na poczet niezbędnych kosztów podróży, w wysokości wynikającej ze wstępnej kalkulacji tych kosztów. Rozliczenie kosztów podróży służbowej następowało w terminie nie późniejszym niż 7 dni od jej zakończenia na podstawie zatwierdzonego polecenia wyjazdu służbowego, wypełnionego „oświadczenia do rozliczenia podróży zrealizowanej na podstawie polecenia wyjazdu służbowego” wraz z wymaganymi załącznikami potwierdzającymi każdy wydatek, rozliczenia pobranych zaliczek. Pracownicy byli zobowiązani przekazać wymienione dokumenty do Zespołu ds. (...) Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w S.. Brak wymaganych do rozliczenia dokumentów powodował, że koszty podróży nie mogły zostać rozliczone. Pracownik nie otrzymywał zwrotu poniesionych przez siebie wydatków z tytułu odbytej podróży służbowej lub pracodawca obciążał go poniesionymi wydatkami. Zwrot wydatków podróży służbowej następował po zatwierdzeniu rozliczenia podróży służbowej, przelewem na konto osoby delegowanej. W sytuacji niezłożenia przez pracowników rozliczenia lub opóźnień z ich dostarczaniem, przyjętą u pracodawcy praktyką było monitowanie pracowników przez dział księgowości o przedłożenie odpowiednich dokumentów.

Dowód : Instrukcja w sprawie podróży służbowych pracowników Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w S. – k. 22-30, zeznania świadka R. S. – k. 91-92, przesłuchanie powódki – k. 92-93.

W dniu 16 września 2020 r. K. K. (1) otrzymała od przełożonej polecenie odbycia podróży służbowej do K., gdzie miała uczestniczyć w spotkaniu organizacyjnym. Mając na względzie, że podróż ta trwała kilka godzin i nie niesła ze sobą konieczności ponoszenia wydatków, ani nie otrzymała zaliczki na poczet kosztów tej podróży, K. K. (1) nie złożyła wniosku o rozliczenie kosztów podróży służbowej.

Dowód : polecenie wyjazdu służbowego nr (...) – k. 32, przesłuchanie powódki – k. 92-93.

W dniu 24 września 2020 r. K. K. (1) otrzymała polecenie wyjazdu służbowego do B. celem uczestnictwa w organizowanych tam targach rolnych. Powódka poinformowała telefonicznie R. S., pełniącego wówczas obowiązki prezesa zarządu Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w S., że z przyczyn prywatnych nie może brać udziału w wydarzeniu. R. S. zwolnił K. K. (1) z obowiązku wyjazdu i oddelegował do B. innego pracownika.

Dowód: polecenie wyjazdu służbowego nr (...) – k. 33, zeznania świadka R. S. – k. 91-92, przesłuchanie powódki – k. 92-93.

W październiku 2019 r. K. K. (1) zawarła z pracodawcą umowę o podniesienie kwalifikacji zawodowych, zgodnie z postanowieniami której zobowiązała się do podjęcia kształcenia w Wyższej Szkole (...) we W. na kierunku (...) – Business (...). Powódka ukończyła studia podyplomowe z wynikiem bardzo dobrym. Razem z K. K. (1) studia na wskazanym kierunku podjął R. S..

Niesporne, nadto dowód: umowa o podniesienie kwalifikacji zawodowych – k. 47 i nast. cz. B akt osobowych powódki, świadectwo ukończenia studiów podyplomowych z dnia 17 października 2020 r.– k. 60-61 cz. B akt osobowych powódki, zeznania świadka R. S. – k. 91-92.

W dniu 13 października 2020 r. K. K. (1) otrzymała od przedłożonej, E. N., prezes zarządu Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w S., polecenie wyjazdu służbowego do P. celem udziału w spotkaniu Zespołu do spraw (...) i (...) Narodowego oraz Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Podróż służbowa została zaplanowana od 14 do 16 października 2020 r. We wskazanym spotkaniu uczestniczyli także R. S. oraz E. N..

Uroczystości zakończenia studiów podyplomowych oraz odbioru dyplomów zbiegły się w czasie z zakończeniem podróży służbowej powódki do P.. Ze względu na to, że trasa z P. do S. prowadzi przez W., R. S. zaproponował E. N., że zatrzymają się 16 października 2020 r. we W., żeby następnego dnia odebrać świadectwa ukończenia studiów. Prezes zarządu poinformowana o tych planach przez R. S. w P. przyjęła je do wiadomości i nie sprzeciwiła się im. K. K. (1) wcześniej informowała E. N. o dacie uroczystego zakończenia studiów.

Dowód: wniosek – k. 34, polecenie wyjazdu służbowego nr (...) – k. 31, zeznania świadka R. S. – k. 91-92, przesłuchanie powódki – k. 92-93.

K. K. (1) i R. S. po zakończeniu spotkania w P. udali się do W., gdzie 17 października 2020 r. odebrali świadectwa ukończenia studiów podyplomowych, po czym wrócili do S.. 16 ani 17 października 2020 r. (sobota) nie miały być dniami pracy K. K. (1).

Dowód: świadectwo ukończenia studiów podyplomowych z dnia 17 października 2020 r.– k. 60-61 cz. B akt osobowych powódki, zeznania świadka R. S. – k. 91-92, przesłuchanie powódki – k. 92-93.

Rozliczenie kosztów podróży służbowej do P. K. K. (1) przekazała zespołowi finansowo – księgowemu w dniu 16 listopada 2020 r.

Dowód : rachunek kosztów podróży – k. 35, przesłuchanie powódki – k. 92-93.

K. K. (1) była nieobecna w pracy w dniach 26 października – 1 listopada 2020 r. oraz w dniach 9 – 13 listopada 2020 oraz 16 – 30 listopada 2020 r.

Dowód : zestawienie nieobecności powódki od października do listopada 2020 r. – k. 95, przesłuchanie powódki – k. 92-93.

W dniu 1 grudnia 2020 r. pracodawca wezwał powódkę na spotkanie celem złożenia przez nią wyjaśnień w związku z ustalonymi uchybieniami dotyczącymi wykonywanych podróży służbowych. Po uprzednim wysłuchaniu K. K. (1), pracodawca pismem z dnia 2 grudnia 2020 r. wymierzył powódce karę upomnienia za naruszenie organizacji i porządku pracy polegającej na:

1. niewłaściwym wykonaniu polecenia wyjazdu służbowego nr (...) do P.: samowolne i bez zgody Prezesa Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w S. odbycie podróży służbowej w dniach od 13 października 2020 r. do 17 października 2020 r., mimo że polecenie wyjazdu służbowego wydane zostało na okres od dnia 13 października 2020 r. do dnia 16 października 2020 r. a także samowolne i bez zgody Prezesa Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w S. odstępianie od wytycznych polecenia wyjazdu służbowego poprzez samowolną zmianę miejsca zakończenia polecenia wyjazdu służbowego, a który to powinien odbywać się z P. do S., a miał miejsce z P. do W..

2. nie dokonaniu rozliczenia polecenia wyjazdu służbowego nr 236/S/20 do K. w dniu 16 września 2020 r. a tym samym naruszeniu postanowień Instrukcji w sprawie podróży służbowych pracowników Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w S., zgodnie z którą rozliczenie kosztów podróży służbowej następuje w terminie nie późniejszym niż 7 dni od jej zakończenia.

3. niewykonaniu polecenia wyjazdu służbowego nr 248/S/20 do B. w dniu 26 września 2020 r.

4. dokonaniu rozliczenia polecenia wyjazdu służbowego o nr 274/S/20 do P., który miał się odbywać w czasie od dnia 13 do dnia 16 października 2020 r., po upływie 7 dni od zakończenia ww. podróży służbowej, a tym samym naruszeniu postanowień Instrukcji w sprawie podróży służbowych pracowników Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w S., zgodnie z którą rozliczenie kosztów podróży służbowej następuje w terminie nie późniejszym niż 7 dni od jej zakończenia.

Niesporne, nadto dowód: wezwanie – k.36, protokół z wysłuchania pracownika przed zastosowaniem kary porządkowej – k. 37-38 (także w aktach osobowych powódki), zawiadomienie o wymierzeniu kary porządkowej – k. 39-39v. (także w aktach osobowych powódki),

Pismem z dnia 9 grudnia 2020 r., K. K. (1) złożyła sprzeciw od nałożonej kary wskazując powody, dla których nie zgadza się ze stanowiskiem pracodawcy.

Niesporne , nadto sprzeciw – k. 4 cz. C akt osobowych powódki.

W odpowiedzi pracodawca, pismem z dnia 15 grudnia 2020 r., po rozpatrzeniu stanowiska powódki, poinformował K. K. (1) o odrzuceniu wniesionego przez nią sprzeciwu.

Niesporne , nadto dowód: pismo o odrzuceniu sprzeciwu – k. 5 cz. C akt osobowych powódki.

W tym samym dniu pracodawca złożył K. K. (1) oświadczenie o rozwiązaniu z nią umowy o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął 31 marca 2021 r.

Niesporne , nadto dowód: oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę z dnia 15 grudnia 2020 r. – k. 1 cz. C akt osobowych powódki.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo, oparte na treści art. 112 § 2 w zw. z art. 108 § 1 Kodeksu pracy, okazało się niezasadne.

Na mocy art. 108 § 1 k.p. za nieprzestrzeganie przez pracownika ustalonej organizacji i porządku w procesie pracy, przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, przepisów przeciwpożarowych, a także przyjętego sposobu potwierdzania przybycia i obecności w pracy oraz usprawiedliwiania nieobecności w pracy, pracodawca może stosować karę upomnienia lub karę nagany. Stosownie do treści art. 109 k.p. kara nie może być zastosowana po upływie 2 tygodni od powzięcia wiadomości o naruszeniu obowiązku pracowniczego i po upływie 3 miesięcy od dopuszczenia się tego naruszenia (§1). Może być zastosowana tylko po uprzednim wysłuchaniu pracownika (§2). Jeżeli z powodu nieobecności w zakładzie pracy pracownik nie może być wysłuchany, bieg dwutygodniowego terminu nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu do dnia stawienia się pracownika do pracy (§3). W zakresie kryteriów karania art. 111 k.p. stanowi, iż przy stosowaniu kary bierze się pod uwagę rodzaj naruszenia obowiązków pracowniczych, stopień winy pracownika i jego dotychczasowy stosunek do pracy.

Zgodnie z treścią przepisu art. 112 § 1 i 2 kodeksu pracy, jeżeli zastosowanie kary nastąpiło z naruszeniem przepisów prawa, pracownik może w ciągu 7 dni od dnia zawiadomienia go o ukaraniu wnieść sprzeciw. O uwzględnieniu lub odrzuceniu sprzeciwu decyduje pracodawca po rozpatrzeniu stanowiska reprezentującej pracownika zakładowej organizacji związkowej. Nieodrzućenie sprzeciwu w ciągu 14 dni od dnia jego wniesienia jest równoznaczne z uwzględnieniem sprzeciwu. Pracownik, który wniósł sprzeciw, może w ciągu 14 dni od dnia zawiadomienia o odrzuceniu tego sprzeciwu wystąpić do sądu pracy o uchylenie zastosowanej wobec niego kary.

Powódka wykorzystwała drogę zaskarżenia kary upomnienia, przewidzianą w normie cytowanego przepisu. W terminie wystąpiła ze sprzeciwem do pracodawcy, który został odrzucony, a następnie złożyła odwołanie do sądu pracy.

Przepis art. 108 k.p. stanowi, że kara porządkowa może zostać udzielona za nieprzestrzeganie przez pracownika ustalonej organizacji i porządku w procesie pracy. Owa organizacja i porządek pracy w Wojewódzkim Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w S. określona była regulaminem pracy, a w zakresie odbywania i rozliczania podróży służbowych instrukcją w sprawie podróży służbowych pracowników Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w S..

Sąd uznał, że naruszenie obowiązków związanych z wyjazdami służbowymi należy kwalifikować jako naruszenie organizacji i porządku pracy. W § 17 regulaminu pracy obowiązującego powódkę pracodawca wskazał przykładowe zachowania, które uważa za naruszenie ustalonego porządku pracy. Co prawda, wśród wymienionych w nim przewinień nie wskazano na nierozliczanie lub niewłaściwe rozliczanie podróży służbowych, a na niewykonywanie poleceń służbowych, jednak polecenie odbycia podróży służbowej bez wątplenia należy jako takie traktować. Z tego też względu, w ocenie Sądu, pracodawcy przysługiwało co do zasady uprawnienie do wymierzenia kary porządkowej za nieprawidłowe wykonanie poleceń służbowych związanych z podróżami służbowymi. W konsekwencji, Sąd zbadał prawidłowość i zasadność każdej z czterech przyczyn, które legły u podstaw nałożonej na powódkę kary upomnienia.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów stawianych przez pracodawcę powódce, to jest niewłaściwego wykonania polecenia wyjazdu służbowego do P., nieuprawnione przedłużenie podróży do 17 października 2020 r. oraz samowolną zmianę miejsca zakończenia podróży służbowej, wskazać należy iż zarzut ten okazał się niezasadny. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala przyjąć, że K. K. (1) udała się do W. na uroczystości związane z zakończeniem studiów podyplomowych za wiedzą i zgodą przełożonej E. N.. O powyższym zeznał świadek R. S., który podkreślał, że w bezpośredniej rozmowie z prezes zarządu podczas delegacji w P. informował ją, że w drodze powrotnej razem z powódką zatrzymają się we W., aby odebrać dyplomy. O zakończeniu studiów w październiku 2020 r. już wcześniej informowała przełożoną także sama powódka.

Co wymaga odnotowania, w analizowanym przypadku nie doszło do zmiany trasy podróży, jaką odbywała powódka, a jedynie do jej skrócenia. W., w którym zakończyła się polecona K. K. (1) podróż służbowa znajdował się na trasie, którą pracownicy wracali do S.. Co się zaś tyczy samowolnego przedłużenia podróży służbowej do dnia 17 października 2020 r. to zarzut ten także uznać należy za chybiony, bowiem jej pobyt w W. oraz uczestnictwo w uroczystościach

zorganizowanych przez uczelnię miał miejsce w czasie wolnym od pracy, w którym powódka nie pozostawała już do dyspozycji pracodawcy. Stosownie do poglądów judykatury, które Sąd podziela, mimo że przejazd w ramach podróży służbowej nie jest zaliczany do czasu pracy, to wskazać należy, że nie może on uszczuplać limitu gwarantowanego pracownikowi czasu odpoczynku. 17 października 2020 r. – sobota – nie był dla powódki dniem pracy. Zakładając, że 16 października 2020 r. jechałaby ona wprost do S. to ze względu na długość przejazdu byłaby na miejscu w późnych godzinach wieczornych, a więc pracy nie mogła wykonywać. W ocenie Sądu zatem uznać należy, że skoro powódka nie świadczyła pracy ani 16 października 2020 r. ani dnia następnego, to zakończenie podróży służbowej we W. nie stanowiło nieprawidłowego wykonania polecenia służbowego, a w rezultacie nie naruszało ustalonego porządku i organizacji pracy, tym bardziej że cel podróży służbowej (uczestnictwo w spotkaniu informacyjnym w P.) został osiągnięty.

Drugi z zarzutów, jaki pozwany sformułował udzielając upomnienia powódce, polegał na nie dokonaniu rozliczenia polecenia wyjazdu służbowego nr 236/S/20 do K. w dniu 16 września 2020 r. Zgodnie z § 9 instrukcji w sprawie podróży służbowych pracowników Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w S., rozliczenie kosztów podróży służbowej następuje w terminie nie późniejszym niż 7 dni od jej zakończenia na podstawie przedstawionych przez delegowanego dokumentów. Przywołana regulacja dotyczy procedury rozliczania kosztów powstałych w związku z podróżami służbowymi. W ocenie Sądu, obowiązek złożenia przez pracownika rozliczenia nie aktualizuje się w sytuacji, w której nie poniosł on żadnych kosztów, ani nie przyjął zaliczki na wyjazd służbowy. Przyjęcie założenia przeciwnego miałoby się z celem przyjętej przez pozwanego procedury. Wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego byłoby nakładanie na pracowników obowiązku składania rozliczeń kosztów podróży, które nie powstały. Co więcej, w analizowanym stanie faktycznym niekiedy fikcyjnego obowiązku składania dokumentów rozliczeniowych, nie mogła usprawiedliwiać potencjalna chęć pracodawcy ewidencjonowania podróży służbowych wykonywanych przez pracowników. Zgodnie z załącznikiem nr 2 powoływanej instrukcji, pozwany prowadził miesięczne rejestry podróży służbowych, które obejmowały dane personalne delegowanego pracownika, numer delegacji, jej cel, miejsce oraz czas trwania. Należy rozróżnić rozliczenie kosztów podróży służbowej od potwierdzenia jej odbycia przez pracownika. W tym drugim przypadku pracodawca dysponował odpowiednimi narzędziami pozwalającymi mu na rejestrowanie oraz kontrolowanie wyjazdów służbowych pracowników. Mając na uwadze, że między stronami bezsporne pozostawało, iż polecenie odbycia podróży służbowej do K. zostało wykonane przez powódkę, Sąd uznał, że niezłożenie dokumentu rozliczenia kosztów podróży, których nie poniosła, nie stanowi o naruszeniu organizacji i porządku pracy i jako takie nie uzasadnia nałożenia na nią kary porządkowej.

Przechodząc do rozważań dotyczących trzeciego z naruszeń, którego w ocenie pracodawcy miała dopuścić się K. K. (1) - niewykonania polecenia wyjazdu służbowego do B. w dniu 26 września 2020 r., w pierwszej kolejności zważyć należy, że pracodawca udzielił powódce kary porządkowej z uchybieniem terminu określonego przepisem art. 109 § 1 k.p., to jest po upływie dwóch tygodni od powzięcia wiadomości o domniemanym naruszeniu obowiązku pracowniczego. Co więcej, jak ustalił Sąd, przyczyna wskazana w punkcie 3 oświadczenia o ukaraniu karą upomnienia również nie znalazła potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Polecenie to zostało wydane powódce przez pełniącego wówczas obowiązki zastępcy prezesa zarządu R. S., który zeznał w sposób niebudzący wątpliwości, że na prośbę powódki motywowaną sytuacją osobistą, delegował do udziału w targach rolnych innego pracownika, zwalniając K. K. (1) od obowiązku wyjazdu do B.. Z powyższych względów, uznać należało, że wskazany przez pracodawcę zarzut nie znajdował odzwierciedlenia w ustalonym stanie faktycznym.

Ostatni z zarzutów wymienionych przez pracodawcę odnosił się do nieterminowego złożenia przez powódkę rozliczenia wyjazdu do P.. Jak ustalono, wskazana podróż powódki zakończyła się 16 października 2020 r. we W.. Oznacza to, że ostateczny termin na złożenie wymaganych instrukcją dokumentów upływał 23 października 2020 r., zaś powódka dostarczyła rozliczenie dopiero 16 listopada 2020 r., to jest z przekroczeniem siedmiodniowego terminu ustalonego w instrukcji. W tym wypadku pracodawca dochował dwutygodniowego terminu na ukaranie powódki, zważywszy na usprawiedliwione nieobecności powódki w dniach od 26 do 30 października 2020 r. oraz od 9 do 30 listopada 2020 r.

Niemniej jednak, właśnie ze względu na wskazane nieobecności, należy uznać, że przekroczenie terminu przez powódkę było nieznaczne. Sąd stoi na stanowisku, że prawdziwość ostatniej z przyczyn nie może przesądzać o zasadności kary upomnienia w niniejszej sprawie. Sąd orzekający przyjmuje za własny pogląd Sądu Najwyższego, wyrażony w wyroku z dnia 14 kwietnia 2015 r. wydanym w sprawie o sygn. II PK 140/14, zgodnie z którym przyczyny wypowiedzenia prawdziwe powinny pozostawać „w istotnej proporcji” do przyczyn nieprawdziwych. W przeciwnym razie wypowiedzenie może zostać zakwestionowane jako nieuzasadnione (mimo stwierdzenia zasadności jednej czy dwóch, spośród większej liczby przyczyn). Przywołanemu wyrokowi nie odbiera waloru słuszności fakt, że został on wydany na gruncie stanu faktycznego dotyczącego prawidłowości wypowiedzenia umowy o pracę. Wszak zasadność argumentacji przytoczonej przez Sąd Najwyższy znajduje zastosowanie także w analizowanym przypadku. Sąd orzekający zważył, że jedna zasadna przyczyna nałożenia upomnienia w proporcji do trzech niezasadnych bądź nieprawdziwych zarzutów o zdecydowanie większym ciężarze, jakie formułował pod adresem powódki pracodawca, nie może prowadzić do uznania zasadności kary porządkowej. Nie ulega wątpliwości, że zarzuty związane z niewykonaniem poleceń służbowych, jak i ich niewłaściwe wykonanie jawią się jako naruszenie organizacji i porządku pracy, którego źródła należy doszukiwać się w podporządkowaniu pracowniczemu, stanowiącym istotę stosunku pracy. Niedochowanie terminu złożenia rozliczenia należało uznać za najłżejsze z wskazanych przez pozwanego przewinień.

Powyższe doprowadziło Sąd do wniosku, że zasadność jednej z czterech przyczyn wskazanych przez pozwanego i to będącej najmniej ważkim z wymienionych uchybień nie przesądza o zasadności kary porządkowej upomnienia. W tym stanie rzeczy, Sąd uchylił karę upomnienia nałożoną na K. K. (1) przez Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w S..

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów ze źródeł osobowych i na podstawie nie budzących wątpliwości co do rzetelności i autentyczności dokumentów, szczegółowo wymienionych w pierwszej części uzasadnienia. Prawdziwość dokumentacji, zawartej w aktach osobowych oraz zgromadzonej w aktach postępowania, stanowiącej podstawę ustaleń nie była również kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd nie znalazł podstaw aby odmówić mocy dowodowej spójnym, wiarygodnym, a nadto spontanicznym zeznaniom świadka R. S.. Sąd oparł się również na wiadomościach pozyskanych z przesłuchania powódki, jako że korespondowały one z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd oddalił wniosek dowodowy strony powodowej o dopuszczenie dowodu z akt sprawy toczącej się przed tutejszym Sądem pod sygnaturą IX P 14/21 jako dowód, którego przeprowadzenie wyłącza przepis kodeksu postępowania cywilnego. Wskazać bowiem należy, że prawu procesowemu nie jest znany „dowód z akt”. Możliwym jest jedynie dopuszczenie dowodu z poszczególnych dokumentów znajdujących się w wnioskowanych aktach. W sytuacji, w której strona nie wskaże, z których dokumentów żąda przeprowadzenia dowodu, a jedynie powołuje się na całe akta sprawy, uznać należy, że przywołuje ona środek dowodowy nie znany procedurze cywilnej. Na marginesie należy zaznaczyć, iż prawidłowo sformułowany wniosek podlegałby oddaleniu jako bezprzedmiotowy. Sąd w niniejszym postępowaniu badał tryb oraz zasadność nałożenia kary porządkowej, poza przedmiotem sporu leżały okoliczności związane z przyczynami oraz okolicznościami wypowiedzenia powódce umowy o pracę.

Koszty procesu zasądzone od pozwanego na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Ich wysokość ustalono w oparciu o rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), przyjmując stawkę określoną w § 9 ust. 1 pkt 3 wskazanego rozporządzenia, mając na względzie, iż roszczenie o uchylenie kary porządkowej jest roszczeniem niemajątkowym.

ZARZĄDZENIE

1. (...) (...) K. M.),
2. (...)
3. (...)

3.01.2022